

почналъ, заедно съ другаритѣ си, да уча тоя инструментъ. Грабнахъ цигулката и почнахъ живо и лакомо да свирѣ каквото зная. Не се измина много и учителъ Добри Чинтуловъ влезе при насъ въ стаята, обръщайки се къмъ менъ, той ми каза твърдѣ любезно:

— Я го гледай, ти си знаелъ да свиришъ добръ бре Юрдане!

Възползуванъ отъ интимнитѣ му обръщения, азъ продължавахъ да тегля енергично лжка и като показахъ изкуството си, че мога да свиря пѣснитѣ: „Къдѣ си ти любовъ народна“? или „Драго ми е на полето“, сложихъ цигулката на стола.

— Чакайте сега и азъ да посвирия — каза учителъ Чинтуловъ и почна да извива едно българско хоро. Направи ми впечатление, че той не напряга много лжкѣтъ, свирѣше по-майсторски, тоноветѣ излизаха много мелодични, гладки и меки. Това бѣше едно чудно кръшно хорце. Следъ като се свърши малкиятъ концертъ и останахме пакъ сами, Петъръ ми разказа колко много чай пияли съ баща си и майка си, за която цѣлъ си изписвали прѣзъ Бургасъ по цѣлъ варелъ захаръ, тенекия съ чай, сухари и пр. Тѣй сжщо той ми обясни, че баща му е нагласявалъ мелодиитѣ на пѣснитѣ си съ помощта на цигулката си. На тръгване, учителъ Добри ме изпрати съ нѣколко любезни думи, каза ми да поздравя баща си, а ние съ Петъръ се раздѣлихме нѣкъдѣ изъ улицитѣ край Гюръ Чешме. Това първо посѣщение се е запазило много ясно въ паметта ми.

Когато Чинтуловъ влизаше въ класната стая всички ученици го посрѣщаха съ страхопочитание и слушихме съ голѣмо внимание прѣподавания прѣдметъ. Той говорѣше ясно, звучно и увѣквателно, внушаваше довѣрие и престижъ, Обносикѣ му